

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **V. J.**, narozený dne X
státní příslušnost Moldavská republika
bytem X

zastoupený advokátem JUDr Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2025, č. j. CPR-27428-3/ČJ-2025-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 31. 7. 2025, č. j. KRPS-203162-18/ČJ-2025-

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

010022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovil na jeden rok od okamžiku vycestování. Doba k vycestování byla stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 9. 10. 2025 do datové schránky soudu domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřeně přísné a porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v průběhu správního řízení navrhoval alternativní postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců a zároveň měl za to, že měl být jeho případ řešen podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého by byl *obhrožen* pro něj příznivější sazbou. Dále uvedl, že setrvává na námitkách uplatněných v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Jako občan státu, který má s EU upraven bezvízový styk, má právo volně cestovat na území EU, avšak nesmí přesáhnout povolenou dobu pobytu, přičemž při zahájení řízení nebylo zjevné, jakým způsobem cestoval z území Schengenského prostoru ani jakým způsobem cestoval mezi jednotlivými členskými státy EU. Proto mělo být vůči němu vedeno řízení podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Dále namítal, že vzhledem k okolnostem jeho případu pokládá za spravedlivé a přiměřené, aby mu bylo uloženo vyhoštění pouze v trvání šesti měsíců, nebo pouze uložena povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí porušuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 174a zákona o pobytu cizinců, jelikož nevychází ze skutečného stavu věci a necitlivě posuzuje okolnosti ovlivňující přiměřenost ukládaného opatření, a to primárně v oblasti posouzení doby trvání protiprávního stavu, závažnosti této protiprávnosti, zohlednění cílů cesty do ČR, ale i relativně mladého věku žalobce, pro který lze usuzovat, že dosáhne rychlé resocializace a napříště se již vyvaruje porušování pobytových pravidel.
4. Žalovaná pokládá žalobu za nedůvodnou s tím, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami, proto odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém se s nimi vypořádala.

Podstatný obsah správního spisu

5. Podle úředního záznamu ze dne 31. 7. 2025 prováděla téhož dne policejní hlídka pobytovou kontrolu v obci Sluštice, kde se nacházel i žalobce. Žalobce předložil při kontrole cestovní doklad Moldavské republiky s biometrickými údaji, ve kterém byl jeho poslední vstup do Schengenského prostoru zaznamenán razítkem ze dne 18. 1. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum ani pobytové oprávnění. Na základě cestovního dokladu s biometrickými údaji tedy mohl pobývat na území ČR pouze do 17. 4. 2025. V době kontroly žalobce překročil povolenou dobu 90 dnů pobytu na území ČR o 105 dnů. Správní orgán prvního stupně proto téhož dne vůči žalobci zahájil řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

6. Součástí správního spisu je protokol o výsledku žalobce. Žalobce během výsledku mimo jiné uvedl, že je svobodný, nemá žádné děti, oba jeho rodiče a tři sourozenci žijí v Moldavské republice. Do Schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 18. 1. 2025 přes Rumunsko, Maďarsko a pak přes Slovensko do ČR. V ČR je od 19. 1. 2025 nepřetržitě. Bydlí v Praze na ubytovně. Přicestoval za účelem výdělků. V současné době nemá žádné vízum ani jakýkoliv druh povolení k pobytu. V žádném státu nepožádal o azyl. Je si vědom toho, že se svým cestovním biometrickým dokladem může na území Schengenského prostoru pobývat pouze 90 dnů, a poté je jeho pobyt nelegální. Věděl i jaký postih mu hrozí. Uvedl, že si je vědom toho, že se na území Schengenského prostoru nachází nelegálně ode dne 18. 4. 2025. Po tomto datu nevystoupal, protože si chtěl vydělat peníze. V ČR chtěl zůstat do 28. 8. 2025, až poté se chtěl vrátit zpět domů. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Nemá žádné trvale žijící příbuzné na území ČR nebo jiného členského státu EU. Nemá sjednané životní pojištění. Po příjezdu do ČR nenahlásil svůj pobyt cizinecké policii. Na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, ani takovou osobu nemá v péči. Nemá v ČR žádný majetek. K ČR nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky, ani zde nenavázal žádné kulturní a společenské vazby. Není mu známa žádná překážka, která by znemožňovala jeho vycestování z ČR a návrat do domovského státu. V případě vyhoštění by nedošlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Prostředky na vycestování má. V domovské zemi není ohrožen na životě, nehrozí mu mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, nucené nebo povinné práce ani zbavení svobody. V domovské zemi má zaručeno právo na osobní bezpečnost, účinnou ochranu a spravedlivý proces. V domovské zemi se může vrátit na výše uvedenou adresu trvalého pobytu.
7. Správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. Tím, že žalobce pobýval na území ČR ode dne 18. 4. 2025 do dne 31. 7. 2025 naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně byl proto povinen zahájit správní řízení o vyhoštění. Následně se zabýval tím, zda vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce si po dobu svého pobytu nevytvořil takový stupeň integrace do společnosti, na jehož základě by nebylo jeho vyhoštění možné. Nejde o osobu zranitelnou. Žalobce je zdravý a praceschopný, v produktivním věku a je schopen se o sebe postarat. Finanční prostředky na vycestování má. Vzhledem k tomu považuje správní orgán prvního stupně vyhoštění na dobu jednoho roku za přiměřené opatření. Správní orgán prvního stupně ani na základě výsledku žalobce nedospěl k závěru, že by žalobci hrozil trest smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení. Žalobce také výslovně uvedl, že mu v návratu domů do Moldavska nebrání žádná překážka. Při stanovení doby vyhoštění přihlédl k tomu, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně vědomě a k ukončení jeho protiprávního jednání nedošlo z jeho vlastní vůle. Současně přihlédl k tomu, že se správním orgánem spolupracoval. Doby vyhoštění stanovil s ohledem na uvedené na jeden rok, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí pěti let.
8. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítal, že vyhoštění po dobu jednoho roku je ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřeným opatřením. Je třeba přihlídnout k nízkému věku žalobce a k tomu, že jde o jeho první evidované pochybení, tedy exces z jinak řádného života. Od počátku se správním orgánem prvního stupně spolupracoval a přislíbil, že vycestuje do domovského státu. Jeho případ bylo možné řešit vyhoštěním pouze na šest měsíců, případně mělo být postupováno dle § 50a zákona o

pobytu cizinců. Dále namítal, že vůči němu mělo být postupováno dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého by byl ohrožen příznivější nejvyšší možnou sazbou vyhoštění.

9. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňové rozhodnutí bylo podle žalované vydáno v souladu s právními předpisy a není nepřiměřeně přísné. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, když žalobci uložil vyhoštění na dobu jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Odvolací námitky žalobce zhodnotila jako nedůvodné. V případě žalobce nebyl dán důvod pro vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Bylo prokázáno, že žalobce naplnil předpoklady pro uložení vyhoštění. Současně žalobce netvrdil takové okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života nebo nebezpečí hrozící mu v případě vycestování. Takové okolnosti nebyly zjištěny ani jiným způsobem. Jelikož byla bez pochyb prokázána délka a okolnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, byl dán postup podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a nikoli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřená není ani stanovená délka trvání vyhoštění. Žalovaná zjistila, že kromě pobytu na území ČR bez platného oprávnění je u žalobce dána i přitěžující okolnost, že v rozporu s § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců neměl sjednáno zdravotní pojištění a v rozporu s § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v době tří pracovních dnů ode dne vstupu na území neohlásil policii místo svého pobytu na území, ani nebylo zjištěno, že by tuto povinnost splnil u ubytovatele. Z výpovědi žalobce současně vyplývá, že o podmínkách vstupu a pobytu na území věděl. Porušil tedy právní předpis úmyslně. K odhalení porušování právních předpisů přitom došlo vlastní činností správního orgánu prvního stupně, nikoliv z podnětu žalobce. Stanovená doba vyhoštění odpovídá obdobným případům, ve kterých správní soudy stejnou či delší dobu vyhoštění neshledaly jako nepřiměřenou. Vyhoštění po dobu jednoho roku je podle žalované opatřením přiměřeným okolnostem případu, doba byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a koresponduje s rozhodovací praxí v obdobných případech.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), soud neshledal.
11. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Při posouzení věci vycházel soud toliko ze správního spisu, kterým se neprovádí dokazování, ale soud z něj bez dalšího vychází [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo z 19. 12. 2022, č. j. 2 Ao 2/2022-36].

Posouzení věci soudem

12. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

správní soud přistoupí. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. *Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců* při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení má soud za dostatečně prokázané, že žalobce naplnil předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Státní příslušnost Moldavské republiky opravňovala žalobce podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 k pobytu na území Schengenského prostoru bez víza či povolení k pobytu pouze po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Podle posledního záznamu v cestovním dokladu vstoupil žalobce na území Schengenského prostoru naposledy dne 18. 1. 2025. Tuto skutečnost žalobce potvrdil i při své výpovědi dne 31. 7. 2025 s tím, že do ČR dorazil následujícího dne 19. 1. 2025 a od té doby tu pobýval nepřetržitě až do svého zadržení policejní hlídkou dne 31. 7. 2025. Doba oprávněného pobytu žalobce na území Schengenského prostoru uplynula v průběhu dubna a po dobu následujících více než tří měsíců pobýval žalobce v ČR bez platného oprávnění. Žalobce při svém výsledku navíc potvrdil, že si byl vědom, že se zde po uplynutí 90 dnů od posledního přicestování nacházel nelegálně.
17. V této souvislosti není soudu zřejmé, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že správní orgány nevycházely ze skutečného stavu věci. Žalobce ani během správního řízení ani následně v žalobě nezpochybňoval, že na území pobýval od 18. 4. 2025 neoprávněně. Tuto skutečnost i výslovně potvrdil svou výpovědí. Žalobcovo jednání naplnilo znaky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě pak neměly správní orgány prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájí či nikoli. Při naplnění zákonných podmínek

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

je správní orgán povinen o správním vyhoštění rozhodnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25). Při rozhodování o vyhoštění správní orgán nedisponuje správním uvážením. Je omezen pouze zákonem stanovenými podmínkami. Takovou zákonnou podmínkou udělení správního vyhoštění je *přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince* (podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). V rámci odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění je proto správní orgán povinen posoudit, zda nebude mít nepřiměřený dopad. Pokud na základě zjištěných skutečností nepřiměřenost zásahu neshledá, je povinen (při splnění některého z důvodů pro vyhoštění) rozhodnout o uložení správního vyhoštění. Pokud by shledal, že by v důsledku správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu došlo, nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

18. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je to právě cizinec, který je nejlépe obeznámen s otázkami souvisejícími s jeho osobní a rodinnou sférou. Z toho důvodu na cizinci leží břemeno tvrzení týkající se povahy a intenzity jeho soukromých a rodinných vazeb k ČR, resp. EU. Žalobce však v řízení před správními orgány ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, v jejichž důsledku by se vyhoštěníjevilo v jeho případě jako nepřiměřené opatření, ani takové skutečnosti nevyplynuly z jiných podkladů. Naopak je z jeho výpovědi zřejmé, že oba jeho rodiče a tři sourozenci žijí v zemi původu, je svobodný a bezdětný. Na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, ani takovou osobu nemá v péči. Nemá zde žádný majetek, vazby, závazky ani pohledávky, ani zde nenavázal žádné kulturní a společenské vazby. Nemá mu známa žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování z ČR a návrat do domovského státu. Výslovně též uvedl, že by v případě vyhoštění nedošlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Při návratu mu nehrozí ani žádné nebezpečí. Z obsahu správního spisu nevyplyvá nic, co by informace poskytnuté žalobcem zpochybňovalo. Správní orgány proto správně uzavřely, že u žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly způsobit nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Za takových okolností postupoval správní orgán prvního stupně správně, pokud vydal prvostupňové rozhodnutí.
19. Ohledně přezkumu délky uloženého správního vyhoštění jde o věc správního uvážení, které podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud přezkoumává pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31 nebo ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Správní orgán prvního stupně na str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí uvedl, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédl – jednalo se první porušení právních předpisů platných na území ČR, k ukončení protiprávního jednání nedošlo z vlastní vůle žalobce, žalobce porušil právní předpisy vědomě. Správní orgán prvního stupně přihlédl i k tomu, že žalobce se správními orgány spolupracoval. Žalovaná pak na úvahy správního orgánu prvního stupně navázala na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde poukázala na to, že kritériem, podle kterého se doba zákazu pobytu stanovuje není jen doba neoprávněného pobytu, ale přistupují k tomu další individuální okolnosti. V případě žalobce poukázala na to, že bylo zjištěno i porušení dalších povinností žalobce (neměl sjednáno zdravotní pojištění a v době do tří dnů od vstupu na území se neohlásil policii). Uložením správního vyhoštění na 1 rok se správní orgány ani nikterak neodchýlily od správní praxe. Délka vyhoštění se soudu nejeví jako nepřiměřená, neboť byla zvolena při dolní hranici rozmezí (maximální

doba činí 5 let). Neposkytl-li by žalobce součinnost, byl by namíste naopak přísnější postih. Dosavadní bezúhonnost (jednalo se o jeho první porušení právních předpisů) pak byla jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, stanovena v dolní polovině hranice zákonného rozmezí. Soud má za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.

20. S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti případu (žalobce měl v cestovním pase otiskeno razítko s datem vstupu na území Schengenského prostoru a tento okamžik nerozporoval) pak správní orgány nemohly aplikovat § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení dopadá pouze na cizince, u nichž nastala vyvratitelná domněnka podle čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kdy nelegálnost pobytu nelze postavit na jisto například právě *pro absenci vstupního razítka* v cestovním dokladu nebo ztrátu cestovního dokladu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2020, č. j. 6 Azs 102/2020-18 nebo ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 8/2023-26). U žalobce nenastala vyvratitelná domněnka, že nesplňuje podmínky délky pobytu z důvodu, že jeho cestovní doklad není opatřen otiskem vstupního razítka, ani cestovní doklad neztratil. Naopak z jeho cestovního dokladu bylo prokázáno datum vstupu do Schengenského prostoru (obsahovalo vstupní razítko s datem 18. 1. 2025) a v okamžiku kontroly bylo zřejmé, že žalobce pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, čímž naplnil znaky 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Skutkové okolnosti případu, jak je správní orgány zjistily, neodpovídaly skutkové podstatě podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Ani tato námitka není důvodná.
21. Co se týče postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, žalobce neupřesnil, podle kterého konkrétního ustanovení měly správní orgány podle něj postupovat. Soud proto ve stejné míře obecnosti uvádí, že § 50a zákona o pobytu cizinců se aplikuje na případy, kdy je cizinec držitelem povolení k pobytu v jiném členském státě Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, č. 4132/2021 Sb. NSS), či pokud mu nelze uložit správní vyhoštění z jiného důvodu, např. shledá-li správní orgán, že uložení správního vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života cizince (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 45 A 4/2022-15). V projednávaném případě však žalobce během správního řízení uvedl, že nemá udělené vízum v žádném státě ani si o něj nežádal. Současně bylo vyjeveno, že správní vyhoštění v jeho případě nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Nebyl zde tedy důvod pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění. Nic na tom nemění ani žalobcův příslib dobrovolného vycestování do domovského státu.

Závěr a náklady řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. listopadu 2025

Martina Kotouček Mikolášková v. r.
soudkyně